

en Blanding med vor indenlandske Tobak kun vil gjøre den endnu stærkere og strammere. Af disse Grunde tror jeg, at man ikke behøver at nære nogen Frygt for at lade den indenlandske Tobaksdyrkning have den samme Frihed som forhen, selv om Bestyttelsen var meget højere end den, der nu er foreslaaet. Det kan gjerne være, at denne min individuelle Opfattelse af Forholdene er bygget paa falske Slutninger, men disse Slutninger hvile ialtsald, tør jeg sige, paa rigtige Forudsætninger. Hvorledes dette nu end er, skal jeg ikke give min Opfattelse ud for Mere, end den er, og skal overlade den til de ærede Medlemmers Bedømmelse. Men et Faktum er der rigtig nok, som bestyrker mig selv i dens Rigtighed, og det er, at i vort Naboland Sverig dyrkes ogsaa Tobak — der har været dyrket Tobak længe der — og der siges, at dette Lands ikke saa lidt højere Sommervarme end vor, skaffer ikke saa lidt bedre Betingelser tilstede for Tobaksdyrkingen der end her, saaledes at Produktet bliver bedre. I Sverig har man imidlertid ogsaa Tobakstold, ikke som her 15 Dre pr. Pd., heller ikke som nu foreslaaet 25 Dre, men man har der faktisk 50 Dre pr. Pd., og til Trods for den i Forhold til vor Told overordentlig høje Bestyttelse i Sverig har man ganske rolig ladet dette Forhold ligge og skjøtte sig selv. Men hvad er Resultatet blevet? Er det nu blevet det, at Tobaksdyrkingen i Sverig har taget et umaadeligt Opsving? Efter hvad jeg har kunnet erfare, siges der: Nei. Og jeg tror, det er rigtigt, thi ogsaa der lider Tobaksdyrkingen af saadanne Mønstre, at den aldrig kan vinde virkelig Udbredelse, men kun være et Surrogat og bestandig komme til at konkurrere med andre Surrogater, der ere langt billigere. Jeg skal imidlertid ikke lægge nogen større Vægt paa dette Faktum, end det fortjener. Jeg tør ikke med Sikkerhed give det en Anvendelse paa vore Forhold, men jeg kan ikke negte, at det har bestyrket mig i min egen Stilling til Sagen, og jeg skulde næsten tro, at min Opfattelse ikke ligger saa overordentlig fjernet fra selve den høitærede Finanzministers, idet han ikke ifjor fandt det nødvendigt at ledsage Toldlovsforslaget med et saadant Supplement som det nu foreliggende Lovforslag, og at han har forelagt det iaar, er jo vist ikke slet efter eget Initiativ, men ifølge herfra fremkommen Opfordring. Ei heller tror jeg, at der ligger noget meget dybt Svælg mellem Udvalgets Anskuelse om denne Sags Betydning og min, thi ellers vilde Udvalget neppe enstemmig have udløst dette Lovforslag af den uløselig Forbindelse hvori det stod til de øvrige 3 fistale Lovforslag. Og selve det høje Thing har jo ved

Afstemning givet sin Tilslutning til denne Udløsning, saa at jeg næsten maa antage, at ogsaa dette har en vis Samstemning med min Betragtningssmaade, at dette Forhold i og for sig ikke er saa vigtigt, at man behøver at Lovgive om det. Jeg vil nødig sfrue denne Sag op til en større Betydning, end den fortjener. Jeg skal derfor, ialtsald foreløbig, ganske afholde mig fra at komme ind paa de principielle Indvendinger, som jeg i sin Tid har tilladt mig at fremhæve uden dog at finde den fornødne Tilslutning. Kun en Ting skal jeg tillade mig at minde om, som er sikker, og det er, at der her i Thinget hersker meget modstridende Anskuelser om, hvorledes, paa hvilken Maade man skal ramme vor stakkels indenlandske Tobaksdyrkning. Nogle ville med Lovforslaget ramme den gennem et Forbud og tilhørende Erstatning til Dyrkerne; Andre ville belægge den med Stat. Det forekommer nu mig — og jeg skal tillade mig at henstille det til ærede Medlemmers Overveelse — at det maa ske dog var den fornuftigste Løsning af disse modstridende Anskuelser, om man enedes om slet ikke at ramme den, men lade den staa fri ligesom hidtil. Jeg tror nu i det Hele ikke, at Faren er saa overordentlig stor, saaledes som jeg tidligere har bemærket, men selv om der skulde være en Smule Fare for, at Statskassen kom til at lide noget derunder — og det er jo egentlig Spørgsmaalet, thi af agronomiske Hensyn vil man dog vel ikke gennem Lovgivningen forbyde Dyrkingen af en vis Pante, men kun af Hensyn til, om Toldindtægten væsentlig skulde formindskes — vil jeg overfor ærede Medlemmer, der nære en anden Anskuelse end jeg, idet de antage, at Tobaksdyrkingen vil tage et stort Opsving, minde om, at man jo slet ikke har været saa bange for paa mange Omraader at sætte en vis Præmie paa visse Arter af Industri og Dyrkningsmaader. Det er jo ikke længere siden end igaar eller iforgaars, at man har gjort det overfor en Industri, som, om den end ikke befinder sig under glimrende Billaar, dog ialtsald, som indrømmet af Alle, ikke lever under daarligere Billaar. Der er jo saaledes givet Tobaksfabrikanterne en Præmieforhøielse, der beløber sig med et rundt Tal til 110,000 Kr., medens hele den Præmie, man vilde give Tobaksdyrkerne, er 20,000 Kr. Jeg kan ikke tro, at Faren ved at gjøre dette skulde være saa stor. Selv om min Anskuelse ikke skulde holde Stik, at denne Dyrkning ikke vil udvide sig betydelig ud over, hvad den nu er, maa man dog stille sig for Die, naar man i samme Branche villig og glad kan give Nogle en Forøgelse af Bestyttelsespræmien,